# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 7. Den 1. Januar 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

## Forelæsninger om Troen.

Fortsat fra Pag. 95.

(Slutning.)

Ottende Forelæsning. — Ottende Afdeling.

Men Jesus sagde til den Mand, som bragte sin Søn til ham, for at uddrive den Djævel der plagede ham: „Dersom Du kan tro; alle Ting ere den mulige, som troer." Mark. 9. 23. Disse, med en Mængde andre Skriftsteder, som kunde anføres, fremstiller tydelig det Lys i hvilket Frelseren, saavelsom de Førstedags-Hellige, betragtede Saliggjørelsens Plan. At den var et System af Tro — den begynder med Tro, og vedbliver formedelst Tro, og enhver Velsignelse som opnaaes med Hensyn til den, er en Virkning af Troen, hvad enten den henhører til dette Liv eller det tilkommende. Om dette vidner alle Guds Aabenbaringer. Dersom der var Forjettelsens Børn, da var Troens Virkninger, end ikke Verdens Frelser undtagen. „Salig er hun, som troede;" sagde Elisabet til Maria, da hun gik hen at besøge hende, „thi det skal fuldkommes, som hende er sagt af Herren." Luk. 1. 45. Ikke mindre var Johannes den Døbers Fødsel Troens Sag; thi for at hans Fader Zacharias kunde tro, blev han slaaet med Stumhed. Og igjennem Livets og Saliggjørelsens Plans hele Historie, er det en Troes-Sag: ethvert Menneske annammede efter sin Tro — eftersom hans Tro var, saaledes var hans Velsignelser og Forrettigheder; og intet blev holdt tilbage for ham, naar hans Tro var tilstrækkelig til at annamme det. Han kunde stoppe Løvers Mund, slukke Ildens Voldsomhed, undflye Sværdets Od, blive vældig i Krigen, og slaae Fiendernes Hærskarer paa Flugt; Qvinder kunde, formedelst deres Tro, faae deres døde Børn til Liv igjen; kort sagt, intet var umuligt for dem som havde Tro. Alle Ting vare de Førstedags-Hellige undergivne, eftersom deres Tro var. Ved deres Tro kunde de erholde himmelske Syner, Engles Betjening, have Kundskab om retfærdige Menneskers fuldkommengjorte Aander, om den almindelige Forsamling og de Førstefødtes Kirke, hvis Navne er skrevne i Himlen, om Gud alles Dommer, om Jesus, den nye Pagts Mægler, og blive fortrolige med den tredie Himmel, see og høre Ting, som var ikke alene uudsigelige, men ulovlige at yttre. Petrus, sigtende til Troens Kraft, i 2den Epistel, 1ste Kapitel, 2. og 3. Vers, siger til de Førstedags-Hellige: "Naade og Fred vorde Eder mangfoldigen i Guds og Jesu vor Herres Erkjendelse! saasom hans guddommelige Magt har skjænket os alle de Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed, ved hans Kundskab, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft." I den 1ste Epistel, 1ste Kapitel, 3., 4. og 6. Vers, siger han: "Lovet være Gud og vor

Herres Jesu Christi Fader, som efter sin store Barmhjertighed har gienfødt os til et levende Haab ved Jesu Christi Opstandelse fra de Døde, til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uforvisnelig Arv, som er bevaret i Himlene til Eder, hvilke ved Guds Magt bevogtes ved Troen til den Frelse, som er rede til at aabenbares i den sidste Tid."

18. Disse Ord tilsammentagne viser Apostlenes Betragtninger paa det klareste, og tilsteder ikke nogen Misforstaaelse hos noget Individ. Han siger, at alle Ting, som henhøre til Liv og Gudfrygtighed, var given til dem formedelst Kundskaben om Gud og vor Frelser Jesum Christum. Og om man gjør det Spørgsmaal: hvorledes skulde de erholde Kundskab om Gud? (thi der er stor Forskjel imellem at tro paa Gud og at kjende ham — Kundskab indbefatter mere end Tro. Og mærk, at alle Ting der henhøre til Liv og Gudfrygtighed var givet formedelst Kundskab om Gud) Svaret er givet — formedelst Tro skulde de erholde denne Kundskab; og, havende Magt ved Troen til at erholde Kundskab om Gud, kunde de med denne erholde alle andre Ting, som henhører til Liv og Gudfrygtighed.

19. Af disse Apostlens Ord lære vi, at det var ved at erholde Kundskab om Gud, at Menneskene fik Kundskab om alle Ting, der henhører til Liv og Gudfrygtighed — og denne Kundskab var Troens Virkning; saa at alle Ting, som henhører til Liv og Gudfrygtighed, er Troens Virkninger.

20. Herfra kan vi gaa ud saa langt som nogen Omstændigheder maa fordre, om enten paa Jorden eller i Himlen, og vi vil befinde, at det er alle begeistrede Mænds, eller himmelske Sendebuds Vidnesbyrd, at alle Ting, der henhører til Liv og Gudfrygtighed, er Troens Virkninger og intet andet; al Lærdom, Viisdom og Klogskab slaaer feil, og enhver Ting ellers, som et Saliggjørelses-Middel, undtagen Troen. — Dette er Aarsagen til, at Fiskerne af Galilæa kunde undervise Verden — fordi de søgte ved Tro, og ved Tro erholdt. Og dette er Aarsagen til, at Paulus regnede alle Ting for Skarn og Skade — hvad han tidligere kaldte sin Vinding, kaldte han sit Tab; ja, han ansaae alle Ting blot som Tab imod den Herres Christi Jesu Kundskabs Ypperlighed. Phill. 3. 7., 8., 9., 10. For at erholde Troen, ved hvilken han kunde nyde den Herres Christi Jesu Kundskab, maatte han lide Tab paa alle Ting; dette er Grunden til, at de Første-Dags-Hellige vidste mere og forstod mere om Himlen og om himmelske Ting end alle Andre, fordi denne Underretning er Troens Virkning — og opnaaes ved intet andet Middel. Og dette er Aarsagen til, at Menneskene, saasnart de tabe deres Tro, falder til Kiv, Strid, Mørke og Besværligheder; thi den til Livet førende Kundskab forsvinder tilligemed Troen, men vender tilbage, naar Troen vender tilbage; thi naar Troen kommer, bringer den sin Række af Følgesvende med sig — Apostle Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Gaver, Viisdom, Kundskab, Mirakler, Helbredelser, Tungemaal, Tungers Fortolkning, o. s. v. Alle disse viser sig, naar Troen viser sig paa Jorden, og forsvinder, naar den forsvinder fra Jorden; thi disse er Troens Virkninger, og har altid fulgt, og vil altid følge den. Thi hvor Troen er, der vil Kundskaben om Gud ogsaa være, tilligemed alle dertilhørende Ting — Aabenbaringer, Syner, Drømme, saavelsom enhver nødvendig Ting, for at Troens Besiddere kan fuldkommengjøres, og opnaae Saligheden; thi Gud maatte være omskiftet, hvis ikke Troen havde Magt hos ham. Og hvo som besidder den vil formedelst den erholde al nødvendig Kundskab og Viisdom, indtil han kjender Gud og den Herre Jesum Christum, hvem han har udsendt — hvem at kjende er evigt Liv. Amen.

---

# En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 87).

## Fjerde Capitel.

### Mormons Bog. — De amerikanske Indianeres Oprindelse &c.

---

Medens Mørket skjulte Jorderige, og stor Dunkelhed Folkene, og ethvert Menneske vandrede paa sine egne Veie og søgte det, som var meest fordeelagtig for ham — efterat Herren i en lang Tid holdt Fred, og Folkene taabelig smigrede sig med at Inspirationens Røst ikke mere skulde lyde i de Dødeliges Øren og forstyrre eller plage dem i deres syndefulde Løb — medens nogle Faae forventede, at Israel skulde trøstes, og paakaldte Gud for den længe forventede Dags Komme, da en Engel skulde flyve midt igjennem Himmelen, havende et evigt Evangelium at forkynde dem, der boe paa Jorden — høres pludselig en Røst fra Ørkenen, et Raab hilser de Dødeliges Øren, et Vidnesbyrd høres iblandt dem, hvilket gjennemtrænger deres Hjerters Inderste. Da begynder alle Hedninger paa engang at rase, og Menneskene at indbilde sig forfængelige Ting; de Geistlige opløfte en advarende Røst, og raabe: Bedragere, falske Propheter, tager Eder i Agt for Blindværket o. s. v.; medens Religions-Bekjenderne, Drankerne, de som sværge, de Lærde og de Uvidende snart fatte Tonen og gjentage det atter og atter. Saaledes gjenlyder det i en lang Tid fra den ene Ende af vort Land til den anden, og dersom nogen skulde være saa lykkelig at beholde sine fornuftige Begreber, og skulde oprigtig spørge, hvad der er paa Færde, saa er Svaret: vi kjende neppe noget dertil, men det er nok at sige, at nogle Karle have kommet frem ligesom Paulus og vidnet om Engles Betjening, eller om Aabenbaringer eller Inspiration, lige saa bibelsk som Religionen var i gamle Dage, og at Troen, som eengang blev overleveret til de Hellige, er vendt tilbage til Jorden i denne oplyste Tidsalder; saa at ikke alene denne vor Næringsvei er i Fare, men vore nyeste Religionssystemer, som er opført ved menneskelig Viisdom og Lærdom uden directe Inspiration: ligesom imodsiges og hendes store Herlighed foragtes, skjøndt hun tilbedes af den ganske Verden. Og da raabe Alle igjen med en høi Røst, sigende: Stor er Menneskenes Viisdom; store er de nuværende Theologers Lærebygninger; stor er de uinspirerede Præsters Viisdom, hvilke komme til os med fortræffelig Tale, og med menneskelig Viisdom, som dog ikke vide mere end os, undtagen deres egne Meninger og Vedtægter; og deres Tale og Prædiken, er med menneskelig Viisdoms forførisk Ord, ikke i Aandens klare Tydelighed og af Fuldmagt, thi denne er borttaget, at vor Tro ikke skulde bestaae i Guds Kraft, men i menneskelig Viisdom.

Under denne Tummel, Skrigen og Fordømmelse af en imodstaaende Verden, er det vanskeligt at faae Folket til at forstaa Sagens rette Beskaffenhed i Henseende til een af de meest vigtige Gjenstande, som nogensinde har fremstillet sig til Menneskeslægtens Betragtning.

Mormons Bog har maaskee været mindre forstaaet og urigtigere fremstillet af den Størstedeel af Verden, end noget andet Skrift, som nogensinde er fremkommet.

Amerika og England har ligesom været oversvømmet med Bekjendtgjørelser imod bemeldte Bog; og mange af dem ere skrevne af Saadanne, som aldrig have seet Bogen, eller af Saadanne, som kun have læst en Side eller to i den, eller overfladisk have gjennemseet den med Partiskhed; i den Hensigt at finde Feil i den. Nogle af dem have fremstillet den som en Roman: Andre som en ny Bibel, der er beregnet paa

at afskaffe den gamle Bibel. Nogle have erklæret den at være et dumt Lapperi, som ikke var Gjennemlæsningen værd; og Andre, som det sindrigste litterære Værk, som nogensinde er forfattet. Nogle have fundet Feil ved den, fordi den saameget ligner Biblen og ganske stemmer overeens med den; og Andre have fordømt den, fordi den ikke tilstrækkelig nok ligner Biblen og er uovereensstemmende med den. Nogle have erklæret, at dens Principer vare aabenbar fordærvelige, umoralske og gudsbespottelige; og Andre have fordømt den, fordi den var saa overmaade reen og moralsk i sine Principer, at den just derfor var beregnet paa at bedrage. Især fordømmer en geistlig Mand den i en Afhandling paa 60 Sider mod denne Bog, fordi den er "en uhørt Blanding af Tro og Gjerninger, af Guds Barmhjertighed og Skabningens Lydighed." Nogle litterære Personer have erklæret den at være aldeles forældet i dens Stiil, Sprog og Foredrag, og at den indeholdt Sandsynlighed for dens egen Ælde; medens Andre have fordømt den, fordi den bar ethvert Præg paa at være forfattet senere; Nogle have sagt, at den ikke indeholdt nogen bestemt Forudsigelse om det Tilkommende, ved hvis Opfyldelse eller Uopfyldelse dens prophetiske Fortjenester maatte være beviiste; og Andre have anført store Stykker af dens bestemteste og tydeligste Forudsigelser, hvilke fortælles omstændeligen at være opfyldte, og de have fordømt den paa Grund af dens Tydelighed.

Midt under alle disse vaklende Omstændigheder bliver det nu vor Pligt at vise saavidt som muligt, hvad Mormons Bog virkelig er.

Da Herren forstyrrede Babylon, førte han en Coloni derfra til det vestlige Continent, hvilket nu kaldes Amerika. Efterat denne Coloni var seilet tvers over Havet i otte Fartøier og var gaaet i Land paa dette Land, blev den i Tidens Løb til en stor Nation — de beboede Amerika i noget over femtenhundrede Aar. De bleve tilsidst ødelagte for deres Ugudelighed, omtrent sex Hundrede Aar før Christi Fødsel. En Prophet ved Navn Ether skrev deres Historie og en Beretning om deres Ødelæggelse.

Ether levede for at vidne om deres fuldkomne Ødelæggelse og forvare sin Optegnelse, hvor den siden efter blev funden af en israelitisk Coloni, som kom fra Jerusalem sexhundrede Aar førend Christi Fødsel, og igjen befolkede Amerika. Denne sidste Coloni bestod af Efterkommere af Josephs Stamme; de tiltoge og formeredes, og tilsidst opstod to mægtige Nationer af dem. Een af disse Nationer blev kaldet Nephiter, — fordi een Nephi var deres Stifter; den anden blev kaldet Lamaniter, efter en Anfører ved Navn Laman.

Lamaniterne bleve et mørkt og skummelt Folk, af hvem de amerikanske Indianer endnu ere en Levning. Nephiterne bleve et oplyst og civiliseret Folk; de var et Folk, som var meget benaadet af Herren; de havde Syner, Engle og Prophetiens Gave iblandt dem fra Tid til Tid; og til Slutning bleve de velsignede med at Jesus Christus personlig viiste sig for dem efter sin Opstandelse; fra hans Mund annammede de Evangeliets Lærdomme og Kundskab om det Tilkommende ned igjennem de efterfølgende Tidsaldere. Men efterat alle Velsignelserne og Frihederne var skjenket dem, faldt de i stor Ugudelighed i det tredie og fjerde Aarhundrede efter de Christnes Tidsregning, og til Slutning bleve de ødelagte ved Lamaniternes Hænder. Denne Ødelæggelse fandt Sted omtrent firehundrede Aar efter Christi Fødsel.

Mormon levede paa denne Tidsalder og var en Nephit, og en Herrens Prophet. Paa Herrens Befaling gjorde han et kort Udtog af de hellige Optegnelser, som indeholdt hans Forfædres Historie og Prophetierne og Evangeliet, som var blevet aaben-

baret til dem; til dette føiede han et Udkast over hans egen Tids Historie og hans Nations Ødelæggelse. Kort før hans Død overleverede han de forkortede Optegnelser i hans Søns Moronis Hænder, hvilken fortsatte dem til Aaret 420, paa hvilken Tid han omhyggelig forvarede dem i Jorden, i en Høi, som dengang blev kaldet Cumorah, der ligger i Landskabet Ontario i Manchester District i Staten New-York i Nordamerika. Dette gjorde han for at bevare dem fra Lamaniterne, som oversvømmede Landet, og søgte at ødelægge dem og alle Optegnelserne angaaende Nephiterne. Disse Optegnelser have været skiulte, eller forseglede, fra Aaret 420 til d. 22. September 1827. Paa denne Tid bleve de fundne af Joseph Smith jun., som blev underrettet derom ved en Herrens Engel.

(Fortsættes.)

---

# Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 90.)

Vi begyndte nu at længes efter at faae den Forjettelse opfyldt, som Englene, der paalagde os Aarons Præstdømme, havde givet os, nemlig, at saafremt vi forblev trofaste, skulde vi ogsaa faae Melchisedeks Præstedom, hvilket besidder Fuldmagten til at give den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse. Dette havde i nogen Tid været os een Gjenstand for ydmyg Bøn, og tilsidst samledes vi paa Qvisten i Hr. Whitmers Huus, for særdeles at bede Herren om det, som vi nu saa hjerteligt ønskede, og der fandt vi til vor usigelige Tilfredshed Frelserens Forjettelse at være sand, hvor han siger: "Beder, saa skal Eder gives; leder, saa skal I finde; banker, saa skal der oplades for Eder;" thi vi havde ikke længe været i alvorlig og ivrig Bøn, førend Herrens Ord kom til os i Værelset, befalende at jeg skulde ordinere Oliver Cowdery til at være en Ældste i Jesu Christi Kirke, og at han ogsaa skulde ordinere mig til det samme Embede, og at vi da skulde ordinere Andre, eftersom det Tid efter anden blev os tilkjendegivet. Dog blev det os befalet at tøve med denne vor Ordination til en Tid, naar det var muligt at faae vore Brødre, som var eller skulde blive døbte, samlede tilsammen; og da maatte vi faae deres Sanction til at vi ordinerede hverandre, og lade dem afgjøre ved Afstemning, om de var villig til at modtage os, som aandelige Lærere eller ikke, da vi ogsaa skulde velsigne Brød og bryde det med dem og tage Viin, velsigne den og drikke den med dem, derefter ordinere hverandre efter Befalingen, dernæst udvælge saadanne Mænd, som Aanden viduede om, og ordinere dem, og da forrette Haandspaalæggelsen for den Helligaands Gave paa alle dem, vi havde døbt, og gjøre Alt i Herrens Navn. Følgende Befaling vil videre forklare vor Kaldelse til dette Præstedømme, saavel som Andres, der endnu skulde søges:

En Aabenbaring, given til Joseph Smith jun., Oliver Cowdery og David Whitmer tilkjendegiver Kaldet af tolv Apostle i disse sidste Dage, og ligeledes Underviisning til Christi Kirkes Opbyggelse i Overeensstemmelse med Evangeliets Fylde. Given i Fayette i New-York, i Juni 1829. (See P. B. Pag. 149.)

Paa denne Maade blev Herren ved at instruere os Tid efter anden angaaende de Pligter, der nu hvilede paa os, og iblandt mange andre saadanne Ting annammede vi Efterfølgende ved Prophetiens og Aabenbarelsens Aand, hvilket ei alene gav os megen Lærdom, men ogsaa udpegede Dagen

for os, paa hvilken vi efter hans Villie og Befaling, skulde organisere hans Kirke igjen her paa Jorden: Jesu Christi Kirkes Oprettelse i disse sidste Dage, o. s. v. (See P. B. Pag. 194.)

(Fortsættes.)

---

# Proclamation!

## Til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt og Tungemaal.

(Sluttet fra Pag. 75).

Heri bestaaer Hemmeligheden i Menneskets Virken. Dette er Grunden for, at et Menneske kommer under Fordømmelse, naar det forkaster nogen Sandhed af den Hellig-Aand eller annammer nogen Vildfarelse fra den Hellig-Aand. Dersom et Menneskes Gjerninger ere onde agtes hans Paaminder ikke; hans gode Engel og den gode Aand inden i ham bliver krænket; og efter at de have formanet ham mange Gange, uden at det er agtet, vige de bort og forlade ham i Mørket; han elsker sit Eget; han hænger fast ved Løgnen; han forkaster Sandheden; Mørket voxer stedse; Verden Kjødet og de onde Aander lokke ham, indtil Døden gjør en Ende derpaa, og overfører hans Aand fra Menneskets første Tilistand til det næste Opholdssted, der omgives han i Mørke af hans onde Aander, som forblive hos ham; Enhver hjelper selv til at formørke, indtil den ene Sky blander sig med den anden og indhyller Alt i sort Fortvivlelse, formørker Forstanden, hindrer Øiet at see, Tungen at tale, eller Pennen at beskrive.

Dersom, paa den anden Side, et Menneskes Gjerninger ere gode, saa siger Skriften: "Hvo som øver Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gjerninger maae blive aabenbarede; thi de ere gjorte i Gud, han adlyder Paaminderen inden i ham; han aabner sin Barm for ethvert sandt og helligt Princip, som han kommer til Kundskab om; han bringer det til Udførelse og søger efter mere; hans Tanker udvide sig; Kundskabens Mark aabner sig rundtom, over og under ham; Forstanden udstrækker sig videre og videre; det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende aabner sig for hans Syn; Jorden med dens Slægter; Himmelen med dens Planeter og Kundskaber; Himlenes Himmel med deres herlige Solsystemer og deres Titusinder (Myriader) af Guds Engle og Sønner, som bade sig i den rene Kundskabs Solstraaler og i Lysets og Kjerlighedens Strømme; Enhver forøger og blander sig med den Andens Lys, indtil Alt tilsammen oplyser det uhyre Universum baade aandelig og physisk; og Forstanden taber sig i dens sande Umaadelighed, paa Grændserne af dens egen Uendelighed.

Lad et Menneske see sig tilbage til sit forbigangne Liv og omhyggelig gjennemgaae og undersøge sine uskyldige Barndomsdage, da han første Gang nærmede sig til Fristelse, Udyd eller Forbrydelse. Erindrer han ikke at have følt en ubehagelig Brænden i sit Bryst, en Afsky, en Skjelven i Nerver og Muskler, en Tvivlraadighed, kort sagt, Noget, som misbilligede den Gjerning, han var ifærd med at begaae? Og, dersom han stille vedblev at undersøge, tiltog da ikke denne Brænden eller Følelse af Uro næsten til en Feber.

Nu vel Læser, dette var Din Paaminder — Guds Aand inden i Dig. Havde Du givet Agt paa den, vilde den have bevogtet Dig fra enhver Fristelse og Forbrydelse.

Erindrer Du ikke paa den anden Side mange Gange i Dit Levnetsløb en Ild, en brændende Glæde, en behagelig Brænden, en Fornemmelse af klart Lys og Velbehag i Din Barm, som billigede en god Gjerning, eller som tilskyndede Dig at udføre samme? kort sagt, en Følelse af reen god Villie, from Sympathie og uendelig Kjerlighed til alle gode Aander og til Mennesket? — en Renselse af Hjertet og Sindet, som om Du bestandig skulde ønske at gjøre Godt og aldrig synde? De vare Indskydelserne af den Gnist af Guddommelighed, som er inden i Dig. De vare de Lærdomme, de Inspirationer og de Ting, som blev Dig tilhvidsket af det Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Dette er sødere end Honning; mere velklingende end Musik; renere end Dugdraaberne paa Roserne i Paradiset; empfindligere end Din Øiesteen; og langt kostbarere end Australiens Guld. Velsignede ere de, der dyrke og nære disse Ting i deres Barm og bringe det til Udførelse i deres Levnet; thi de udvælde fra det evige Livs Kilde: og de, som følge det derhen, hvorfra det kom, ville naae til den Kilde, ligesaa vist som en Solstraale fører opad til Lysets Centrum.

## Om Love og Øvrigheder.

Efterat have aflagt vort Vidnesbyrd, som et tro og sandfærdigt Vidne om Evangeliet, og de forbigangne, nærværende og tilkommende Begivenheder, ville vi nu give nogen Underretning om Lovene og menneskelige Øvrigheder og de Pligter, som vi skylde dem, og den Lydighed, som vi, som Medlemmer af Jesu Christi Kirke, vise dem overalt i Verden.

Enhver menneskelig Regjering er tilladt af Gud og er nødvendig, indtil han regjerer, som har Ret til at regjere — og indtil han lægger alle sine Fjender under sine Fødder.

Vi ere ikke udsendte for at gjøre Revolution i Verden i en politisk Henseende; men for at advare Verden for de nær forestaaende Begivenheder, for at undervise de Uvidende og kalde Syndere til Omvendelse.

Ethvert Lands Love i Verden ville være vore Love i civil og politisk Henseende.

Vi ere forpligtede til at adlyde Øvrighedspersoner, Dommere, Regenter, Gouverneurer og Konger, som ere lovmæssigen beskikkede til at regjere i de forskjellige Lande, hvori vi leve, eller hvori vi arbeide eller opholde os.

Naar Aanden i de nyere europæiske og amerikanske Forordninger angaaende Samvittigheds-Frihed og et frit Valg af Samfund, Anskuelse og Tale skreed videre fra Seir til Seir, og saaledes banede Veien for alle Nationer, at de kunde udsprede deres Lys og ombytte deres Kundskab, lad os saa glæde os over samme og benytte Leiligheden til at forklare Jesu Vidnesbyrd og bekjendtgjøre Salighheds-Evangeliet, de gode Tidender af det evige Liv, hvorsomhelst der er Spor af Mennesker — hvorsomhelst Bekymring og Taarer og Sorg og Død har kastet deres Skygger af Fortvivlelse

Dersom den stedse tiltagende Forbedring i at seile med Damp, i at kjøre paa Jernbaner og i at meddele hinanden ved electromagnetisk Telegraph fulgte overalt lige i Sporet af Fredens Triumph og Seir, saa, o! I, den Høiestes Hellige! I Ældste og Apostle i Israel flyver da som paa den lette Karre og som med Lynets Hurtighed til de fjerne Riger, — overvind Stormen og lad Intet, hverken Hav eller Orkan, eller Fugleskrig standse eller trætte Eder. Opsøger den mørkeste Plet, hvor Dødelige boe — fortæl Tidenderne, som med en Tordens Røst — forkynd Daggryet af en lysere Dag, da Kongernes Konge vil svinge sit Scepter. Byder Plage, og Angest, og Sorg at aflade, og baner Veien for Fre-

dens Fyrste; han vil seire over Døden, byde Sorg at bortfly, og give Nationerne en Jubelfest.

Eftersom I reise fra en Nation til en anden, ville I finde deres Love, Religioner, Anordninger, Skikke, Forordninger, huuslige Indretninger, Giftermaal ꝛc. ꝛc. at være meget i Modsætning til hinanden og i Strid med hinanden og med Guds Love.

Men erindrer at Eders er en almindelig Beskikkelse af Fred paa Jord og Velbehagelighed til Mennesket.

Eders er en Forkyndelse om almindelig Forbedring og Omvendelse; I ere udsendte som Kongens, den Herre Jesu Christi Embedsmænd for at byde alle Mennesker, som ere komne til Skjelsaar at omvende sig og blive døbte i hans Navn til deres Synders Tilgivelse. I ere udsendte for at administrere den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse i det samme hellige Navn

I ere udsendte for at bære Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed, og om en korsfæstet og opstanden Frelser. I ere udsendte for at prophetere og advare Verden for kommende Ting.

I ere udsendte for at lægge Hænder paa Kirkens Medlemmers smaae Børn og velsigne dem og bekræfte deres Navn som Christne paa dem, som Medlemmer og Arvinger af Forjettelsens Pagt.

I ere udsendte for at døbe Folkeslagene og saaledes berede Veien for Guds Søns Tilkommelse. I ere udsendte for at lægge Eders Hænder paa de Syge, de Lamme, de Blinde, de Døve og paa de, som ere plagede i nogensomhelst Henseende, som tro Eders Vidnesbyrd og have Tro til at blive helbredede; ja, i Sandhed, for at lægge Hænder paa dem og salve dem i Jesu Christi, Guds Søns Navn.

I ere udsendte for at byde onde Væsener; Djævle og urene og afskyelige Aander af ethvert Slags i Jesu Christi Navn at vige bort fra deres Boliger, som ere plagede med dem.

I ere udsendte for at prædike Forløsning for den Fangne, for at forbinde det sønderknuste Hjerte, og for at trøste alle, som sørge; for at forkynde Herrens behagelige Aar og vor Guds Hevns Dag.

I ere ikke udsendte for at blande Eder i de civile, politiske eller huuslige Indretninger, som ere foretagne ved Lov, og som Ælde har gjordt hellig, eller som længe har været en vedtagen Skik, undtagen saavidt som disse Indretninger komme i Modsætning til Samvittighedsfrihed og Jesu Christi Befalinger. Naar det Sidste er Tilfælde, maae I adlyde Gud mere end Mennesket og tage imod Følgerne eller flye til et andet Sted.

**P. P. Pratt,** Præsident over Missionen, ved det stille Hav, af Jesu Christi Kirke, af Sidste-Dages-Hellige.

---

# Et Brev af Joseph Smith.

## Indledning.

Kjere Brødre! Henved 300 af vor Emigration ere nu færdige til at afreise til Amerika og vente at forlade Kjøbenhavn den 20de dennes under Varetægt af Ældste J. E. Forsgren. Jeg og Broder P. O. Hansen har besluttet at ledsage dem til Liverpool og see, at Alt bliver ordnet til deres Beqvemmelighed og til deres Tilfredshed, og see dem lykkelig og vel afreise derfra. Naar de ere lykkelig og vel ombord paa et amerikansk Skib, skulle vi vende tilbage til Eder igjen.

Jeg har beskikket vor høitelskede Broder H. P. Jensen til at efterfølge Præs. J. E. Forsgren i at præsidere, han vil altsaa have Opsyn over alle Kirkens Anliggender i Skandinavien i min Fraværelse, og han vil staa i samme Forhold til Kirken, som Br. Forsgren hidtil har staaet i; jeg haaber, at I ville føle Glæde i at lytte til hans Lærdomme og adlyde hans Raad, og at I ville opholde ham i Eders Bønner, ligesom I have opholdt Br. Forsgren. Br. Hahn vil fremdeles assistere paa Contoret.

Siden jeg kom til Eder, har jeg med stor Bedrøvelse været Vidne til mange Scener af de Forfølgelser og Hindringer, som af Mange ere blevne foretagne imod de Sidste-Dags-Hellige. Disse Forfølgelser, der ere udbrudte i Voldsomheder i forskjellige Dele af Danmark, saavelsom i Norge, have foranlediget os til at fornye vort Andragende og anraabe de beskikkede Øvrigheder og retskafne Mænd i Landet om Beskyttelse; og da vor høitelskede Broder C. Larsen, der præsiderer over den norske Mission, nu er fængslet tilligemed hans Brødre: S. Larsen, P. Beckstrøm, O. Olsen, F. Dorius, J. Hansen, C. Knudsen, Ahmanson, Folkmann og — — — og har været fængslet i over to Maaneder, fordi de have forrettet Daabens og Nadverens hellige Handlinger, har jeg til deres Tilfredsstillelse og Underviisning indrykket et Udtog af et interessant Brev, som er skrevet af vor elskede og nu myrdede Broder og Prophet Joseph Smith. Dette Brev skrev han til Menighedens Underviisning i Liberty Arrest i Missouri, hvor han i den sørgelige Vinter 1838 og 39 sad fængslet under den berygtede „Lilburn Boggs" ødelæggende Regjering. Nævnte var Gouverneur over denne Stat, hvor samme Vinter 1200 af vore Folk enten bleve tilintetgjorte eller uddrevne. Eftersom Brevet blev skrevet under een af hans Livs mange prøvede Scener, og udviser hans Følelsers sande Aand, anbefaler jeg det stærkt til Gjennemlæsning af alle de Hellige i Skandinavien som en Regel til at handle efter under alle deres Lidelser; dette er det bedste Raad jeg kan give for nærværende Tid.

Endskjøndt jeg er en Fremmed for Mange af Eder, er jeg dog ikke fremmed for Forfølgelser, eiheller er min Broder Erastus, som var her før mig; han var indespærret med Broder Joseph i samme Fængsel. Vi bleve begge uddrevne og indtil denne Dag ligge mine Jorder og mit Huus øde; men, de Dage ere forbi. —

Et Ord om Præstedømme og Aabenbaring: Hvis der gives nogen Aabenbaring fra Herren til Rettesnor for hans Menighed, da vil denne udkomme fra Præs. Brigham Young og blive meddeelt igjennem mig til Præsidentskaberne i Conferenzerne og blive offentliggjorte i „Skandinaviens Stjerne." Om nogen anden Broder eller Søster har en Drøm eller et Syn, vil dette kun være for deres egen Opbyggelse.

Jeg erfarer af Breve fra nogle af Brødrene i Norge, at de have forpligtiget sig til ei at prædike Evangeliet offentligen eller forrette Daabs-Handlingen, paa hvilken Forpligtelse een eller to ere satte i Frihed. Nu, kjere Brødre! lad mig sige til Eder: gjører ikke oftere saadanne Løfter — I ere beklædte med Præstedoms Myndighed fra Gud til at forrette Evangeliets Handlinger uafhængigt af noget levende Menneske i Norge, kun at I ere under Landets Lov, og jeg vilde ligge i Fængsel, til jeg stykkeviis blev draget ud igjennem Nøglehullet, førend jeg vilde gjøre det. Ihukommer Alle, som besøge Eder i Fængslet, som afhjelper Eders Fornødenheder i Mad, Klæder eller Penge; thi salige ere de; og om I tilsidst blive udjagede af Landet fordi I døbe dem til Syndsforladelse, som troe Eders Ord og omvende sig, da ryster Støvet af Eders Fødder og toe Eders Fødder og I skulle da være rene for dem paa Dom-

mens Dag. Lader Eders Fred og rigeste Velsignelse hvile paa det Huus, hvor I blive annammede og venskabeligt behandlede; og viid, at denne Herrens Velsignelse skal hvile over dets Beboere. — Gud velsigne Eder, kjere Brødre, det er min Bøn.

Edere Medtjener og hengivne Broder ...
Willard Snow.

---

Liberty Prison, Clay County.

Vi vedblive stedse at have vore Tanker henvendte paa Biskop Partridge og paa Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige; som vi elske med en inderlig Kjerlighed, og som vi stedse erindre i vore Bønner til vor himmelske Fader. Det ligger os endnu meget paa Hjerte, at Kirken vilde gjøre vel i at sikkre sig Land-Contracten, som er foreslaaet dem af Isaac Galland og at vedligeholde denne Mands Venskabelighed, saafremt han vil vise sig at være en ærlig Mand og en Ven af Humanitet. Vi fandt, at hans Breve lagde en god og ædel Aand for Dagen. Vi foreslaae at bede inderligt for alle Mennesker, især deleshed for dem, som lægge nogen Sympathi for Dagen for det lidende Guds Folk. Af den Venlighed, som de Forenede Staters Landmaaler og Procurator, Hr. Isaac Van Allen, og Gouvernør Lucas have lagt for Dagen, antage vi, at de ville være Kirken til stor Tjeneste. Det ligger os stærkt paa vort Sind, at de Hellige bør gribe enhver Leilighed for at erholde et Fodfæste (Besiddelse) paa Jorden, og forberede dem saameget, som det staaer i deres Magt imod de rædsomme Storme, som nu mørkt og dumt, ja med stort Mørke trække sammen paa Himlene, som Propheten haver talet, hvilket ikke kan udeblive længe; thi der synes at være en Hvidsken ved Himlens Engle, som ere blevne underrettede om disse Ting i de sidste Dage; og som have holdt Raad sammen; og iblandt de Sager, som ere blevne afhandlede af dette hellige Raad, have de og taget vore elskede Brødres Mord ved Hauns Mill i Betragtning, saavelsom de, der bleve myrdede med D. W. Patten, og have affagt nogle Bestemmelser til de Helliges Bedste; disse Bestemmelser ville i deres Tid blive bekjendtgjorte. Vi ønske, at enhver Sag i Eders General-Conferenzer skulde drøftes redeligt og rigtigt, uden hvilket I krænke den Hellig-Aand, som til alle Tider skulde være udgydt paa Eder, naar I øve Retfærdighed og I retteligen elske den Ene den Anden. Ihukommer flittigt dem, som ere i Fangenskab, Trængsel og stor Nød for Eders Skyld. Dersom der er Nogen iblandt Eder, som tragter efter deres egen Ophøielse og Velstand, medens deres Brødre sukke i Fattigdom og arbeide under store Prøvelser og Fristelser, kan den Hellig-Aands Forbøn intet gavne dem. Vi bør til alle Tider være meget agtpaagiven, at saadan Selvophøielse ikke faaer Plads i vore Hjerter, men fornedre os dybt og med stor Taalmodighed bære den Svages Skrøbeligheder. Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter tragte efter denne Verdens Ting og ere begjerlige efter Menneskers Ære; de have ikke lært, at Præstedømmets Rettigheder uadskilleligt ere forbundne med Himmelens Kræfter: og at Himmelens Kræfter ikke kunne forvaltes eller benyttes uden efter Retfærdighedens Principer; at de skulle betroes os, det er Sandhed, men om vi tage os for at skjule vore Synder for at tilfredsstille vor Hovmod og forfængelige Ærgjerrighed, eller at paatage os Herredømme eller øve Tvang mod Menneskens Børns Sjæle i nogensomhelst Grad af Uretfærdighed, see, da unddrager Himlene sig, Guds Aand krænkes, og da er Præstedømmet eller det Menneskes Fuldmagt borte; see, førend han bliver det vaer, er han overladt til at stampe imod Braaden, til at forfølge de Hellige, og stride mod Gud. Vi have lært af alvorlig Erfaring at dette næsten er alle Menneskers Natur og Hang, saasnart som de komme i

Besiddelse af en ringe Fuldmagt, saaledes at de antage, at de kunde begynde at øve uretfærdig Herredømme, paa Grund af at Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør forsvares ved Præstedømmets Kraft undtagen ved Overbeviisning, ved lang Udholdenhed, ved Sagtmodighed, ved Mildhed og ved oprigtig Kjerlighed; uden Hykleri og uden Bedrageri: efterat være prøvet skarpt, naar den Hellig-Aand rørte ved Dig, og efterat Du senere har viist en inderligere Kjerlighed imod ham, som havde irettesat Dig, saa at han ikke skal holde Dig for at være hans Fjende, og saaledes at han maa vide, at Din Troskab er stærkere end Dødens Strenge. Lad Sjælen være fuld af Kjerlighed til alle Mennesker og lad Dyden uophørligt bevogte Dine Tanker, saa skal Din Fortrøstning vore stærkt i Guds Nærværelse, og Præstedømmets Lærdomme skal draabeviis falde paa Din Sjæl, som Duggen fra Himmelen; Dit Scepter skal være et uforanderligt Retfærdighedens Scepter, den Hellig-Aand skal bestandig ledsage Dig, Dit Herredømme skal være et evigt Herredømme, og Jordens Ender skulle spørge efter Dit Navn; Daarer skulle have Dig til Bespottelse, Helvede skal rase imod Dig, medens de Rene af Hjertet, de Vise, de Ædle og de Dydige bestandigt skulle søge Raad, Anseelse og Velsignelse under Din Haand; Dit Folk skal aldrig sætte sig op imod Dig formedelst Forræderes Vidnesbyrd, og omendskjøndt deres Indflydelse skal sætte Dig i Bekymring og i Fængsler, skal Du holdes i Ære i et ikke kort Tidsrum, og Din Røst skal være frygteligere i Dine Fjenders Midte end den rasende Løve, paa Grund af Din Retfærdighed; og Din Gud skal stedse og i al Evighed opholde Dig. Dersom Du bliver kaldet til at gjennemgaae Gjenvordigheder, dersom Du er i Fængsel iblandt falske Brødre, dersom Du er i Farer iblandt Røvere, dersom Du bliver fordømt paa alle Maader af falske Anklager, dersom Dine Fjender overfalde Dig, dersom de rive Dig ud af Dine Forældres Samfund, og dersom Dine Fjender rive Dig fra Din Hustrues Barm og fra Din Afkom, medens Din ældste Søn, skjøndt han kun er 6 Aar gammel, skal klynge sig fast i Dine Klæder og skal sige: Min Fader, min Fader! hvorfor kan Du ikke blive hos os? — "O, min Fader! hvad gjøre Menneskene ved Dig," og han saa skal blive bortstødt fra Dig med Sværdet, og Du blive slæbt i Fængsel, og Dine Fjender skulle omringe Dig, ligesom Ulve for Lammets Blod; og dersom Du skal blive overantvordet i Morderes Hænder, og Dødsdommen bliver fældet over Dig, dersom Du bliver kastet i Afgrunden, dersom den brusende Bølge forener sig imod Dig, dersom de grumme Storme blive Dine Fjender, dersom Himlene formørke sig, og alle Elementerne forene sig for at skjule Veien overalt, dersom Helvedes Svælg vidt skal aabne sit Gab efter Dig; veed Du, min Søn, at alle disse Ting skal give Dig Erfaring og skal tjene Dig til Bedste. Menneskens Søn nedsteg under alle disse Ting, og er Du større end han? faer derfor fort paa Din Vei; og Præstedømmet skal forblive paa Dig; Dine Dage ere talte, og Dine Aar skulle ikke tælles mindre; frygt ikke for hvad Mennesket kan gjøre; thi Gud skal evindeligen være med Dig.

Vi ville tilraade det at være rigtigst for Brødene at nedsætte sig, hvor de skulle finde størst Sikkerhed, hvilken vil findes imellem Kirtland og mod Vest; det vil være nødvendigt at gjøre saaledes for den nærværende Tid, indtil Gud skal aabne et mere fordeelagtigt Sted. Endvidere vilde vi raade Brødrene til, ikke at organisere store Selskaber for fælles Actie-Planer, indtil Herren skal tilkjendegive det i en passende Maade; fordi det aabner en Mark for de Gjerrige, de Dovne og de med fordærvede Hjerter til at plyndre de Dydige, de Flittige og de Redelige. Vi have Grund

til at antage, at mange Ting ere blevne indførte iblandt de Hellige, førend Gud havde tilkjendegivet Tiden, og skjøndt Principerne eller Planerne ikke destomindre kan have været gode, have dog vindesyge Mennesker, som havde Gudfrygtigheds Skin, men ikke dens Væsen, bragt Forvirring ved deres vindesyge Begreber baade for dem og de Hellige for Størstedelen. Imidlertid er den Tid kommen, da Gud skal tilkjendegive mange Ting, som man forventer til de Helliges Velvære. Vi ville ligeledes stille til Eders Overveielse Rigtigheden af at de Hellige samlede en Kundskab om alle de Lidelser og Misgjerninger, som er bleven udøvet mod Folket i denne Stat, og tillige om det Tab af Eiendom og Beløbet af Skaden, som de have lidt, og ogsaa om Navnene paa de Personer, som have deeltaget i Forfølgelserne; det vilde maaskee være godt, at en Comitee blev nedsat for at samle Brødrenes Beretninger og edelige Vidnesbyrd i denne Sag, og ogsaa for at samle de æreskjendende Offentliggjørelser, som ere i Omløb i Verden og fremstille den hele Kjæde af djævelske Foretagender og skjendige og morderiske Befalinger for den øverste Ret og overhovedet for Verden. Dette troe vi er en Pligt, som vor himmelske Fader har paalagt os, hvilken vi maae give Agt paa, førend vi kan bede Ham at komme ud af hans skjulte Sted, og at Nationen tillige maae være uden Undskyldning. Det er en Pligt, vi skylde vort Land, hvis Love er bleven traadt under Fødder og gjort til Intet — en Pligt vi skylde vore Hustruer og Børn, som er blevet nedbøiet med Græmmelse, Sorg og Pine under den meest fordømmelige Haand af Mord, Tyranni og Undertrykkelse, hvilken er understøttet og tilskyndet af den Aands Indflydelse, som saa stærkt indpræntede den Faders Troes-Bekjendelser, som havde forplantet Løgnen paa Børnenes Hjerter, og som fyldte Verden med Forvirring og Fordomme; hvilket har voxet stærkere og stærkere og er bleven en Kilde af Fordærvelse, indtil Jorden vaander sig under dens Ugudelighed; det er et Jernaag og et stærkt Baand. Det er en Pligt, som vi skylde Enken og de Faderløse, hvis Husbond og Fædre er bleven myrdet under dens Jernhaand, hvis mørke og sorte Gjerninger er tilstrækkelig til selv at bringe Helvede til at skjælve og gyse, og Satans Hænder til at ryste og zittre.

Disse Ting bør der gives Agt paa med stor Alvorlighed; lad intet Menneske regne dem for smaae Ting; thi der er endnu mange Ting angaaende de Hellige, som ligge i Fremtiden, hvilke ere afhængige af vor Virken nu. I vide Brødre, at et meget stort Skib har saare meget Gavn af et Roer i en Storm, naar man styrer med det efter Vinden og Strømmen; lad os derfor, kjere elskede Brødre, muntre og glade gjøre Alt, som staaer i vor Magt, og da maae vi holde inde og see til Guds Frelse.

Vi advare endvidere vore Brødre for Urigtigheden af at organisere Selskaber eller Compagnier ved Pagter, Eder, Straf eller Hemmelighed; men lad det være tilstrækkeligt med den forbigangne Tid af vor Erfaring og Lidelse ved Doctor Avards Ugudelighed, og lad vor Pagt være den, som er en evig Pagt, saaledes som den indeholdes i den hellige Skrift og i de Ting, som Gud har aabenbaret til os; reent Venskab svækkes altid i det Øieblik man vil tage sig for at gjøre det stærkere ved strafværdige Eder og Hemmelighed. Eders ydmyge Tjenere agte fra nu af at forkaste enhver Ting, som ikke er i Overeensstemmelse med Jesu Christi Evangeliums Fylde, og som ikke er af en djerv, aabenhjertig og oprigtig Natur; de vil ikke holde Fred som forhen, naar de see, at Ugudelighed begynder at røre sig, af Frygt for Forrædere, eller for de kommende Følger, eller undlade at revse dem, som kiybe i Skjul for at faae Nogen til at ødelægge Flokken. Vi troe, at de

Hellige paa Grund af deres Erfaring i den forbigangne Tid ville være rede til at adlyde Sandheden uden at beundre Menneskets Udvortes, for Fordeels Skyld: vi bør tage os i Agt for disse Tilbøieligheder (der ere den menneskelige Natur saa liig) hos vore Naboer, Venner og Brødre af Verden, som vælge at være forskjellige fra os i Mening og i Troes-Sager: vor Religion er imellem os og vor Gud: deres Religion er imellem dem og deres Gud: der er virkelig en Forbindelse imellem dem, der have samme Tro tilfælles med hinanden, som i sig selv er eiendommelig, er uden Fordomme og giver Sindet fuld Raadighed og sætter os istand til at opføre os frit imod dem, som er af vor Tro; dette Princip nærmer sig efter vor Mening meest til Guds Sind og er Gud liig. Der er en Pligt, som vi fælles med alle Mennesker skylde Øvrigheder, Love og Indretningerne i Livets civile Anliggender; dette Ansvar er til alle Religions-Patiers og Lederes lige og urokkelige Rettigheder og angaae alle ligemeget; og det fordrer, at vi er hinanden ansvarlig angaaende timelige Sagers Anliggender af dette Liv; det første Princip tilintetgjør ikke det sidste, men sammenbinder os stærkere og fordrer ikke alene, at vi er hinanden ansvarlig, men ogsaa Gud: heraf see vi, at de Forenede Staters Constitution er en hellig Fane, den er grundet i Viisdom, den er et himmelsk Banner og strækker sig til alle, som have Rettighed til dens Friheds Lifligheder, liig den kjølige Skygge og det forfriskende Vand fra en stor Klippe i et heedt og tørt Land: det er liig et stort Træ, under hvis Grene Mennesker fra ethvert Clima kan blive beskjermet mod Solens brændende Straaler; man har berøvet os denne herlige Indretnings Beskyttelse ved Grusomheder af dem, som kun søge dette Livs Goder, og som glemme, at de Sidste-Dags-Hellige, saavelsom Presbyterianerne og ethvert andet Religions-Samfund, have lige Ret til at nyde af Frugterne paa vor nationale Friheds store Træ; ikke destomindre vide vi dog, hvad vi gjøre, og føle Virkningerne af Fredens Fienders Grusomhed; den Frugt er ikke mindre kostelig og behagelig for vor Smag; vi kan ikke afvænnes fra Melken, eiheller drages fra Brystet, eiheller ville vi fornægte vor Religion for Undertrykkelsens Haand, men vi ville holde ud indtil Døden. Vi sige, at Gud er sand, at de Forenede Staters Constitution er ret, at Engles Betjening er ret, at Biblen er sand, at Mormons Bog er sand, at Christus er sand— og „vi vide, at vi have et Huus, som ikke er bygget med Hænder, et evigt Huus i Himlene, hvis Bygmester er Gud," en Trøst, som vore Undertrykkere ikke kan føle, naar Skjebnen lægger sin Haand paa dem, lige, som den har gjort ved os. Vi spørge, hvad er Mennesket? Ihukommer, Brødre, at Tid og Lykke er alle Mennesker tildeel.

Vi underskrive os Eders oprigtige Venner og Brødre i det evige Evangeliums Baand, og Bundne i Jesus Christus.

Joseph Smith, jun.
Hyrum Smith.
Lyman Wright.
Caleb Baldwin.
Alexander Mc. Rea.

---

## Syn om det Tilkommende.

Lausanne, den 16. Sept. 1852.

Kjere Præsident Richard! — To Aar ere næsten forløbne, siden jeg forlod Forældre, Hustru og Børn, for at forene mig med den italienske Mission. Under denne lange Periode har jeg erfaret mange Forandringer i disse fremmede Lande.

Som jeg en Dag satte mig ned paa

et eensomt Sted, begyndte melankolske Tanker at beskjeftige mit Sind. En underlig Følelse gjennemfoer min Aand. Mon jeg faldt i Søvn og drømte, eller straalede Syner af den tilkommende Tid rundtom mig? Verden syntes udfoldet for mig, og Revolution paa Revolution overkom Nationerne. Jeg saae Jerusalem bebygget og beboet af lykkelige Mængder. Børnene legede paa Gaderne, og gamle Mænd støttede sig paa deres Stave. Forbandelsen hvilede ikke længer over Judæa gamle Land; thi Midnattens Synde- og Sorgeskyer vare forviiste ved Glandsen af den tusindaarige Morgen. Jesus havde besøgt Jorden igjen, og al Naturen smilede, som om den var overbeviist om Skaberens Nærværelse. Myriader af fortræffelige Væsener kom fra Byerne og Templerne, og nærmede sig den hellige Stad. Da kom Frelseren frem, og ethvert Øie hvilede paa hans herlige Aasyn, medens ethvert Knæ bøiede sig i Ærbødighed. Han opløftede sin høire Haand, og idet han pegede paa Calvari, tiltalte han den mægtige Skare, som tilbad for hans Fødder, saaledes: „For totusinde Aar siden døde jeg paa dette Bjerg for Verdens Synder, men nu haver min Fader givet mig Kronen til det universale Keiserdømme. Nu skal det blive kjendt gjennem alle Hans nyere Skabelser, at Offer og Lydighed frembringer Ære og Udødelighed."

Da foer jeg op ligesom fra en Dvale, og saae, at jeg var omgivet af Alpernes vilde sneebedækte Klipper, istedetfor Palmetræer og Blomster fra det „behagelige Land." Men alt var ikke bortveget; thi disse Ord: „Offer og Lydighed frembringer Ære og Udødelighed," efterlod en behagelig Balsam over min Aand, hvilke aldrig vil blive forglemt.

Eders i den ny og evige Pagt:

Jabez Woodward.

---

## Emigration.

Mandagen den 20. Decbr. afreiste fra Kjøbenhavn 293 Personer (Børn iberegnet) af de Helliges Emigration med Dampskibet Obotrit, og ankom lykkelig den 22. ds. til Kiel, hvorfra de den 23. ds. afgik med et Extra-Tog til Hamborg. De Helliges Emigration fra alle Lande til deres Forsamlings-Sted, Zion, har indtil de sidste 20 Aar været saagodtsom aldeles ubekjendt for Menneskene; og omendskjøndt Propheterne i det tydeligste Sprog har forudsagt, at en saadan Udvandring og Indsamling af de Hellige blandt Hedningenes Mangfoldighed skulde gaae for sig i de Sidste-Dage, have dog kun meget Faa havt Lys og Kundskab om disse Ting; og de Faa, som i Aanden svagt have skimtet og forventet en lysere Dag, da alle Ting skulde blive igjenoprettede, for at Propheternes Ord maatte blive opfyldte, hvilke have talt om denne alle Tings Gjenoprettelses Tid og om det store forberedende Værk før Christi anden Tilkommelse, have neppe vovet at udtale deres Anskuelser for den store frafaldne Kirkes og hendes Affødninges Hævn, da Hundreder, ja Tusinder, have været et Bytte for deres Baal og alskens Pinsler og dræbende Redskaber, fordi de ikke have villet vandre paa „Hendes Veie, der nedbøier til Dødninger," men have vidnet til deres Medmennesker om Sandheden af hendes Ugudelighed og Vederstyggelighed.

Men, lovet være Herren! der har ladet oprinde en lysere Dag for dem som boe paa Jorden, at de Oprigtige kunde blive udfriede af Babel— og som sidste Gang har udstrakt sin Haand for at erhverve sig et Folk og for at opbygge Zion og det øde-

lagte Jerusalem, hvor hans Faar skulde blive frelste', naar hans Vredes Skaal skulde udgydes over de Ugudelige, der skulle være som visne Blomster og Qvas til at brændes. Djævlen, der altid søger, at styrte Menneskene i den samme Elendighed, som han er i, søger ogsaa nu, og det maa ikke forundre nogen Hellig, at indbilde de Oprigtige, at de ikke skulde udvandre til Zion, skjøndt der staaer skrevet: "Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." Hans Tjenere, der jo maa søge at forsvare deres Lærdomme, at deres Tilhængere ikke skulle falde fra dem, have allerede udspredt en svar Mængde Løgn om de Sidste-Dags-Hellige og have propheteret om, at de, som afreiste til Zion, ville blive gjorte til Trælle og Slaver, og blive pinte, dræbte, &c. &c., dersom de ikke ville adlyde Propheten Brigham Young og det øvrige Presidenskab over de Hellige; og det undres os ikke at somme Mennesker — som ere svage i Tro, eller for hvem Lyset endnu ikke er oprunden, eller som ikke vilde benytte deres Evner eller frie Villie, som Gud har skjenket dem, til at overtyde sig om, hvad der er af Gud, og hvad der ikke er af ham, og bryde ud fra det Mørkhedens Dække, som et i mange Aarhundreder herskende Frafald har kastet over Jorderige — have laant Øre til Forføreres smigrende og løgnagtige Taler, og med stor Sorg og Bedrøvelse have taget Afsked med deres Venner iblandt de emigrerende Hellige, som de forvist see omkomme paa Havet eller i det fjerntliggende Land, eller som Betlere omvandre fra Huus til Huus, eller trælle for deres Livs Ophold under nedrige Bedrageres Tyranni. Men vi ville trøste dem med, at de Hellige, som tidligere paa Aaret afreiste, og hvilke man i Munden mange Gange havde ihjelslaget eller omkommet paa Reisen, lykkeligt ere ankomne til deres Bestemmelsessted — at de Prophetier, som for omtrent 2 Aar siden fløde fra den samme Kilde, om at de Hellige vilde forgaae og ikke have Fremgang i Skandinavien, ere blevne opfyldte saaledes, at de Hellige næsten have udspredt sig overalt i Skandinavien saavelsom paa Island, og have fordoblet og fordoblet deres Antal, og ogsaa fremdeles ville have Fremgang baade her og i alle Lande, indtil "Honningbien" har suget alt det Gode og Kraften fra Nationerne, saa de ere modne til Fordærvelse — og til Slutning ville vi henvise dem til Biblen og alle hellige Skrifter, og skulle i det kommende Aar med Guds Naade søge at lade "Stjernen" lyse i fornyet Glands, at den maa tjene Mange til Opbyggelse og Belærelse. Og Gud give sin Naade og Velsignelse til, at de Hellige i det nye Aar fremdeles maae voxe baade i Antal og Kraft og Helliggjørelse, Gud til Ære og os og vore Medmennesker til Velsignelse.

---

## Blandinger.

Hvorledes kan man fordærve sine Børn. 1) Lad dem have deres egen Villie. 2) Lad dem have Penge efter Ønske. 3) Lad dem gaae, hvor de vil om Søndagen. 4) Lad dem have al mulig Adgang til slet Selskab. 5) Kræv dem ikke til Regnskab for, hvor de gaaer hen om Aftenen. 6) Giv dem ikke noget vist at bestille. Gjør een af disse Ting, saa skal Du see forbausende Følger, og Du vil komme til at sørge over Dit forfaldne og fordærvede Barn. Mange Tusinde have erfaret dette sørgelige Udfald og have maattet gaae med Græmmelse i deres Grav.

— En velbekjendt Geistlig i Würtemberg, af pietistisk Anskuelse, er kommen i Besiddelse af en Deel af en Rulle af Loven, hvilken er bleven funden i Pompeji. Den blev opdaget i et ægyptisk Tempel i denne Stad, og man formoder, at den var bragt derhen fra Jerusalem, saasom Rommerne ansaae Juda Stamme at have Oprindelse med Ægypterne. Man haaber, at den tabte Deel vil blive lagt dertil. Denne nylig opdagede Skat vil imidlertid være af Interesse for den, som studerer Biblen. — Jewish Chronicle.

— Kongen af Siam har givet almindelig Religionsfrihed og har tilstædt Missionærer fri Adgang til alle Dele af hans Rige.

— Jordskjælv ere blevne ganske almindelige nutildags. Sidste Løverdag (den 28. Novbr.) bleve næsten alle Folk i de forskjellige smaae Byer i Massachusetts vakte af deres Slummer ved en Rystelse, som varede nogle Øieblikke. — New York Herald.

— Et Jordskjælv har fundet Sted ved Malaga i Spanien, hvilket rystede mange Bygninger og foraarsagede stor Bestyrtelse.

— Man er i Rom ifærd med at udføre et formeligt Korstog mod Jødiske og Protestanske Bibellæsere.

## Poesie.

Lover Gud med Jubelsang!
Og lad Harper give Klang
For Emanuel, vor Drot,
Som os skjenker evigt Godt.
Nu i denne sidste Tid
Alt var Mørke, Had og Splid,
Da lod Han et Lys oprinde
For sit Folk igjen at vinde;
Og som Tilflugt gav han dem,
Zion og Jerusalem.

Udbasun, I Tjenere,
Hvad som skal paa Jorden skee,
Syng med Fryd og Lovsangs Røst:
Herren har sit Folk forløst.
Snart forsvinder Babels Magt,
Ild fortærer al dens Pragt,
Medens Zion herlig trives
Og af Aanden selv oplives,
Saa Guds Børn i Englechor
Raabe kan: Vor Gud er stor.

C. C.

## Indhold.



„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.